

da monned põlomehhed pärast, — ja h
olgo siis, kui Ma mitmel aastal pärast põl-
letamist sõnnitud ei sa.

Hobbone rāgib wargust üles.

Monni aasta tagasi, käis tallomees pu-
noudega mõda maad ja rahvast, ja kauples-
neid kuida juhtus, kas rahha ehit wilja was-
to. Ühhel päeval piddi kange tuiso pärast
kõrtsis paigal seisma; hobbone foormaga
howis. Püüdja kõrtsi naene, kelle mees kod-
do ei olnud, olli tähhele pannud, et mehhel
kottikessed ja sekkikessed ree peál ollid, kus
üht ja teist suggu wilja sees olli, ja olli tem-
mal warsti himnio tousnud matti wöötta. Kui
mees waiksest toas pipi immes, läks kõrtsi-
naene howi omma lomi watama, ja ka üht-
lase teemehhe foorma fallale nusima. —
Walwas teemees, kes saggedaste hobbose ja
foorma pärast howis käis, olli kõrtsi-naese
tähhele pannematta ka howi läinud ja foor-

mast emale pimmedasse nurka seisma jänud,
ja pealit waatnud, kui naene wilja wötnud,
ja veiste lauta winud.

Mattikesse aia pärast teggi ennast mees
nago toast tullema, ja kui hobbone perre-
mehhe kõhhatamisse heält kulis, teggi ta
heält: „ohohoh!“ — Mees küüsits: „Kes
warrastas?“ Hobbone ohhotas jälle. Mees
üles: „Ah kõrtsinaene warrastas! Kas paljo
wöttis?“ Hobbone otas kaero, ja ohhotas
jälle. Mees üles: „Woi liggi küllimetto!
— Hea kül! Kül ma omma pean jälle kolme
wörra kätte sama! Kui ilm soiko jáab, siis
lähhame moisa.“

Sedda mehhel ja hobbose jutto kulis nae-
ne kui immet, tuli warrastud wiljaga kõhhe
laudast välja, pallus mehhelt tuhhatkord an-
deks, ja andis tale isse ilma ta küsimatta
melehead, ja pallus fest wait olla.

Sest pärast posle kõrtsinaene ennam wö-
rast hoost uskunud, eggat ühhegi teemehhe
foormasse putunud, olgo siis, et hoost foor-
ma liggi posle olnud.